

Hồi 9

Tiết Cừu chẳng ngờ Túy Thánh lại thật sự ra tay đánh đồ đệ, chẳng chút dung tình, chàng không kịp ra tay tiếp cứu, lòng tốt cùng kinh hãi.

Bỗng thấy Liễu Hồng Ba lại tung mình lao tới, không hề thọ thương, chàng lại kinh ngạc tốt cùng.

Chỉ nghe Túy Thánh la oai oái nói:

- Nha đầu đánh không chết kia, hãy tiếp thêm chưởng nữa!

Dứt lời, lại thấy người ông loạng choạng, như trái lại như phải, như phải lại như trái, Liễu Hồng Ba chưa biết ứng phó bên nào, Túy Thánh đã tay trái vung ngang ra, bổ vào bên hông Liễu Hồng Ba.

Chiều này Liễu Hồng Ba chưa nhìn thấy rõ đã vội xoay người, tay phải hạ xuống, thi triển Đại Cầm Nã Thủ phản công, chộp vào cổ tay Túy Thánh.

Túy Thánh buông tiếng cười ha hả, "bộp" một tiếng, hông trái nàng lại bị Túy Thánh đánh trúng một chưởng, người văng bay đi bảy tám thước, song nàng vẫn không ngã xuống.

Túy Thánh cả giận nói:

- Nha đầu người khá lắm, hãy tiếp thêm hai chiều nữa thử xem, lão phu chẳng tin không đánh ngã được người!

Liễu Hồng Ba chưa kịp quay người lại, Túy Thánh đã lao đến, một chưởng bổ vào vai nàng, hết sức nhanh và mạnh, mắt thấy không sao tránh khỏi được.

Bỗng thấy Liễu Hồng Ba người cũng loạng choạng, thật không ngờ, lại tránh khỏi chiêu chưởng uy mãnh ấy của Túy Thánh, đồng thời vung chưởng, "bộp" một tiếng, đánh trúng vào lưng Túy Thánh.

Chưởng ấy xem ra không nặng, nhưng tiếng vang rất to, khiến Túy Thánh la oai oái nói:

- Tốt lắm, tiếp thêm một chưởng nữa!

Đoạn lại tung mình lao đến. Liễu Hồng Ba người loạng choạng liên hồi, "bộp" một tiếng, lại một chưởng trúng vào bên lưng Túy Thánh.

Chỉ nghe Liễu Hồng Ba hớn hử nói:

- Đa tạ sư phụ đã thành toàn!

Túy Thánh cười khẩy:

- Hừ! Quý nha đầu, sở học của lão phu đã dạy hết cho ngươi rồi, không còn gì để dạy nữa, nếu ngươi mà còn bêu xấu, lão phu cũng chẳng còn mặt mũi gặp ai nữa!

Dứt lời, Túy Thánh mũi chân chỏi nhẹ, người đã vọt đi xa bảy tám trượng, thoáng chốc đã mất dạng trong đêm tối.

Tiết Cừ chẳng hiểu ất giáp gì cả, chỉ thấy Liễu Hồng Ba đã quỳ xuống đất, hướng lên trời lạy ba lạy, rồi liền đứng lên, cười đắc ý nói:

- Vị sư phụ này của tiểu muội tính nết cứ là quái dị như vậy, tám chiều Túy Bát Tiên này, một năm trời tiểu muội chỉ học được sáu chiều, còn lại hai chiều cho đến nay mới học xong, nhưng tiểu muội mà không ra tay trước, lão nhân gia ấy cũng chẳng chịu dạy cho.

Tiết Cừ cũng nghĩ đến đó là gián tiếp truyền thụ võ công, hai chiều ấy quả là ảo diệu khôn lường, nhưng điều chàng không sao hiểu nổi là hai chương của Túy Thánh rõ ràng đánh trúng người Liễu Hồng Ba, vì sao Liễu Hồng Ba lại không mảy may thọ thương? Nói cách khác, nếu là đánh trúng người kẻ địch, sao thế khiến đôi phương thọ thương được?

Liễu Hồng Ba thấy Tiết Cừ mặt đầy vẻ thắc mắc, bèn hiểu ý nói:

- Tám chiều ấy của Túy Thánh có thể vang danh võ lâm, quả là ảo diệu khôn lường, điều chủ yếu và khó luyện hơn hết là vận khí dùng kinh, nếu kinh lực vận dụng không đúng mức thì chẳng có chút uy lực, và công lực cũng như Cách Sơn Đả Ngưu, một chương đánh vào thân cây, cây không lay chuyển, mà vỏ cây cũng không suy suyễn, nhưng trong ruột thì vỡ nát, có nghĩa là một chương tung ra trông rất uy mãnh nhưng không có kinh lực, đến khi bàn tay chạm vào vật mới nứt vỡ, kinh lực sẽ mạnh khủng khiếp, còn như không nứt vỡ thì chẳng hề hấn gì cả.

Tiết Cừ từng có luyện công lực Cách Sơn Đả Ngưu, nghe vậy liền hiểu ngay, chàng bỗng nhớ đến lúc trong Túy Tiên Cư, bèn hỏi:

- Ba muội, hôm trước trong Túy Tiên Cư, Ba muội đã ném ra một khúc xương cá, sao Tiêu Hồ xem thấy lại khiếp sợ đến mức ngay cả nhìn Ba muội cũng chẳng dám vậy?

Liễu Hồng Ba cười:

- Đó đâu phải xương cá, mà là Phi Ngưu Thích, được làm bằng ngà voi, nhỏ như xương cá, cũng là ám khí thành danh của Túy Thánh, nơi nào xuất hiện Phi Ngưu Thích là Túy Thánh

hắn có mặt, giới võ lâm Trung Nguyên chỉ cần nhìn thấy Phi Ngự Thích, chẳng ai là không nể sợ, Tiều Hồ ấy có bao nhiêu chiếc đầu mà dám xúc phạm đến Phi Ngự Thích chứ?

Liều Hồng Ba vừa nói vừa từ trong lòng lấy ra một khúc xương cá nhỏ, Tiết Cừu đón lấy, mượn vào ánh trăng xem một hồi, chẳng thấy có gì đặc biệt, bèn cười cười trao trả cho Liều Hồng Ba.

Liều Hồng Ba hai ngón tay búng nhẹ, chỉ thấy một vệt sáng trắng bay đi như tia chớp, liền nghe ngoài ba trượng “phập” một tiếng, đã cắm vào thân cây, kinh lực mạnh khôn tả.

Tiết Cừu cười cười, bỗng cảm thấy bụng đói cồn cào, bèn nói:

- Đói quá, đi kiếm gì ăn mau!

Liều Hồng Ba cũng cười nói:

- Tiểu muội cũng khát quá, đi tìm nước uống trước thì hơn! Ít khi nghe chuyện người đói chết, nhưng khát chết trên sa mạc thì rất thường thấy, nếu chết thì tiểu muội cũng chết trước Cừu ca.

Tiết Cừu ha hả cười to:

- Uống không cạn nước hồ cuộn cuộn kia!

Liều Hồng Ba đỏ mặt, vung tay đánh, Tiết Cừu lách người tránh khỏi, tung mình phóng đi, kẻ chạy người đuổi, hai bóng người lại lướt đi nhanh như hai làn gió nhẹ.

Lát sau, hai người đã đến một tiểu trấn, lúc này đã là giờ Tuất, các quán ăn đều đã đóng cửa, hai người khó khăn mới tìm được một khách điểm kiếm quán ăn, vào cửa chưa kịp ngồi xuống đã kẻ kêu trà nước người gọi thức ăn âm ỉ.

Bỗng có người quát to:

- Thật không biết điều, la ó gì vậy hả?

Hai người sững sốt đưa mắt nhìn, chỉ thấy một đại hán tuổi ngoài bốn mươi, mày rậm mắt tròn, mặt đầy thịt ngang, nhưng lại đội mũ viền ngoài và mặt áo gấm trông hết sức dị hợm.

Đối diện người ấy là một thiếu phụ tuổi chừng hăm bảy hăm tám, mày ngài mắt phụng, chiếc miệng nhỏ nhắn, cũng khá xinh đẹp.

Cả gian đại sảnh chỉ có một đôi cô nam quả nữ ấy, có lẽ đang nói chuyện yêu đương, bị Tiết Cừu và Liều Hồng Ba quấy rầy nên tức giận.

Tiết Cừu thì không sao, nhưng Liều Hồng Ba đâu chịu nhịn:

- Khách điếm này đâu phải dành cho riêng người, sợ ồn ào thì hãy về nhà mà ăn, đến đây làm gì?

Nhưng Liễu Hồng Ba chưa mở miệng, Tiết Cừ đã nháy mắt ngăn cản và khẽ nói:

- Ba muội chẳng phải đang khát đó sao? Ít nói vài câu thì hơn!

Bỗng lại nghe tiếng quát to:

- Đã bảo các người đừng la ó, có nghe không hả?

Hai người nghe vậy đều bưng lửa giận, Liễu Hồng Ba không nhẫn nhịn được nữa, nghiêng đầu khinh miệt nói:

- Ai la ó chứ hả?

- Đại gia bảo không được la ó là không được la ó!

Liễu Hồng Ba bĩu môi:

- Ai la ó? Đó là chó điên sủa kia mà!

Đại hán ấy nghe vậy cả giận, đứng phắt dậy quát:

- Tiện nha đầu kia, người dám mắng đại gia...

Thiếu phụ ngồi đối diện vội ngăn cản:

- Trần gia sao vậy? Người ta đâu có xúc phạm đến Trần gia, đâu cần phải nổi giận như vậy?

Y thị nói xong, quay đầu lại nguýt mắt nhìn Tiết Cừ và nhoẻn miệng cười.

Đại hán ấy thấy vậy càng tức giận hơn, quát to:

- Các người cút mau!

Liễu Hồng Ba cười khẩy:

- Người chó hiếp người quá đáng!

Đại hán bước khỏi ghế, gầm to:

- Hiếp người thì sao nào? Đại gia không cho các người ở là các người không được ở, không cho các người ăn là các người không được ăn, đại gia mà hừ một tiếng, ngay cả trà các người cũng không uống được một hớp, hãy sớm cút khỏi đây, kéo đại gia nổi giận, nếu không, hắc hắc, đại gia chỉ cần giậm chân...

Liễu Hồng Ba bĩu môi:

- Thì sao nào?

- Trong vòng ba trăm dặm, cả phân chó các người cũng không có mà ăn!

Liễu Hồng Ba cười khẩy:

- Đó là dành cho người ăn, bọn ta đã ăn xong ở đây rồi!

Đại hán giận dữ quát:

- Tra chưởng quầy, không được bán cho chúng ăn, để đại gia lấy mạng hai tên tiểu quỷ này!

Chưởng quầy vâng dạ rồi rít, như thể khách điếm là của y vậy.

Liễu Hồng Ba càng thêm tức giận, bỗng thấy trên bàn đối phương bày đầy thức ăn, liền nảy ý, vừa thấy đại hán ấy như ngọn tháp sắt áp đến, bàn tay to bè chộp xuống đỉnh đầu.

Liễu Hồng Ba buông tiếng cười khẩy, bỗng người loạng choạng, chui qua dưới nách đại hán ấy, cười khúc khích nói:

- Ôi chà! Bốn cô nương đói đến lá người rồi, làm ơn làm phúc để cho bốn cô nương ăn trước nhé!

Liễu Hồng Ba lướt đến bên bàn, những nữ thiếu phụ sẽ ra tay ngăn cản, đang khi đề phòng, bỗng thấy thiếu phụ cười dâm dăng, hai mắt trôn trối nhìn Tiết Cừ, như đã ngây ngẩn, ngay cả nàng đến gần cũng không hay biết, bất giác lửa ghen bùng dậy, thầm nhủ:

- Hừ! Bây giờ ta tạm tha cho người, đợi ta ăn no xong, ta sẽ móc mắt người ra cho xem!

Liễu Hồng Ba trước kia chẳng phải không biết ghen, mà là vì Thường Tiểu Vân đã quen biết Tiết Cừ trước, nàng không có lý do để ghen, và cũng không muốn ghen, hơn nữa, lúc bấy giờ nàng còn chưa thật sự được Tiết Cừ yêu.

Giờ thì đã khác, tình yêu của Tiết Cừ đã dành cho nàng, Tiết Cừ đã là trọn vẹn của nàng, nàng không cho phép bất kỳ người con gái nào khác chen vào giữa hai người.

Như thái độ của thiếu phụ này, nàng càng không cho phép, tuy biết rõ Tiết Cừ không bao giờ có tình ý với y thị, nàng cũng không cho phép, đủ thấy lòng ghen tuông to lớn dường nào.

Đại hán ấy vừa chộp xuống, Liễu Hồng Ba đã biến mất, nàng thi triển bộ pháp Túy Bát Tiên thần kỳ tuyệt luân, y sao thể biết được?

Đến khi quay người lại, đã thấy Liễu Hồng Ba một tay cầm ấm rượu, một tay bốc thức ăn, vừa ăn vừa uống, lại nhìn Tiết Cừ bên cạnh, năm ngón tay cầm lấy năm chiếc bánh bao, và miệng đang nhai ngồm ngoàm.

“Vù” một tiếng, một miếng thịt gà lại bay sang, ăn thật ngon lành...

Thế là, đại hán ấy tức đến la oai oái, vung chưởng bổ xuống đầu Tiết Cừ.

Tiết Cừ tự nãy giờ không nói nửa lời, lúc này vẫn thản nhiên ăn thịt gà với bánh bao, như không hề hay biết có người đang vung chưởng bổ xuống đầu, chẳng khác người không biết võ công.

Đại hán ấy vốn ngỡ Tiết Cừ sẽ tránh né, giờ thấy chàng ngồi yên, lòng càng thêm tức giận, bất giác vận hết mười hai thành công lực bổ thẳng xuống, định một chưởng đánh chết Tiết Cừ ngay.

Bỗng nghe tiếng hét lạnh lạnh quát:

- Ngươi dám!

Đồng thời một bóng người lướt nhanh đến, vung tay định đỡ gạt cánh tay của đại hán ấy.

Đại hán lửa giận công tâm, ngỡ là Liễu Hồng Ba đến tiếp cứu, hậm hực nói:

- Sao lại không dám?

“Bộp” một tiếng, một chưởng đã bổ trúng, nhưng tiếng rú thảm thiết vang lên theo đó khiến đại hán hồn phi phách tán, định thần nhìn kỹ, quả đúng là người tình yêu dấu của mình, một cánh tay buông thõng xuống, hiển nhiên đã gãy.

Nhưng đại hán cũng hết sức lấy làm lạ, võ công của thiếu phụ cao cường hơn y, và lại là vung tay đỡ gạt, sao lại bị mình bổ gãy thế nhỉ?

Y hồ đồ, nhưng thiếu phụ không hồ đồ, y thị vừa vung tay lên, huyết Khúc Trì bỗng bị vật gì chạm trúng, kinh lực liền tiêu tan, nên mới bị đánh gãy tay thế này.

Lúc này, thiếu phụ trán đầm mồ hôi, mặt mày tái ngắt, biết đại hán là người lỗ mãng, y thị không trách.

Y thị quay đầu lại, mắt đỏ như lửa trợn trừng nhìn Liễu Hồng Ba, giọng căm hận nói:

- Nha đầu ti tiện kia, có giỏi thì đừng bỏ đi, sẽ có người tìm người tính nợ!

Đoạn quay lại trừng mắt nhìn đại hán, hậm hực nói:

- Trần gia đánh hay lắm, còn nhìn gì nữa? Chúng ta đã thua cả rồi, còn chưa mau rời khỏi đây?

Lúc này Liễu Hồng Ba đang chễm chệ ngồi ăn, vừa ăn vừa mai mỉa nói:

- Sao? Các ngươi tự chuốc lấy mà lại trách người ta ư? Đó là tại các ngươi hiệp đáp người ta mà nên... Sao? Nói đi là đi ư? Kể ra bốn cô nương phải cảm tạ rượu và thức ăn của các ngươi mới đúng, nhưng nếu muốn giữ bọn ta lại, xin hãy bảo chưởng quầy lo cho gian thượng phòng, chuẩn bị nước nóng tắm rửa, nếu không có chỗ ở, bọn ta ăn no sẽ đi ngay. Bọn ta là lương dân thủ pháp, không dám cưỡng chiếm chỗ ở của kẻ khác đâu!

Khi nàng dứt lời, đại hán và thiếu phụ đã ra khỏi cửa, nhưng trước khi ra khỏi cửa, đại hán đã quay lại nháy mắt ra hiệu với lão chưởng quầy.

Hai người đi khỏi, lão chưởng quầy liền đi ra, đến trước mặt Liễu Hồng Ba, vòng tay xá dài sợ sệt nói:

- Cô nương hà tất gây khó khăn cho tiểu điểm, tiểu điểm ở trên địa bàn này, chẳng thể không tuân theo mệnh lệnh của họ. Cô nương biết hai người ấy là ai không? Họ chính là ma vương ở Thái Hồ, nam là Phích Lịch Quỷ Trần Chí Tráng, tam trại chủ Tây Động Đình, nữ là Ngọc Hồ Cảnh Lục Nương, phó trại chủ Mã Tích Sơn, đều là nhân vật khét tiếng của Tam Trại Thái Hồ. Hai vị là khách qua đường, tục ngữ có câu rồng mạnh khó thắng rắn bản địa, hảo hớn đấu không lại đông người, hà tất hơn thua với họ, xin hãy nghe lời khuyên của lão hán, sớm ăn xong rời khỏi đây thì hơn!

Liễu Hồng Ba gật đầu:

- À! Quả thật tiểu nữ đã quên mất các vị. Cừu ca, chúng ta đi thôi!

Đoạn liền đứng lên, đi đến bên Tiết Cừu, nắm lấy tay chàng đi ra cửa.

Tiết Cừu trước nay luôn nghe theo Liễu Hồng Ba, mặc dù chàng ăn chưa no, nhưng không hề gì, chẳng lẽ chàng không nhin đói nổi nửa ngày hay sao?

Nhưng hai người chưa ra đến cửa, lão chưởng quầy đã chạy theo đến, nắm lấy tay áo Tiết Cừu nói:

- Thiếu gia hãy khoan, lão hán nhất thời quên mất, hai vị không thể đi được, không thể đi được...

Liễu Hồng Ba chau mày:

- Chẳng phải lão trượng đã bảo bọn này đi là gì?

Lão chưởng quầy run rẩy:

- Cầu xin hai vị hãy ở lại một đêm, lão hán lập tức quét dọn thượng phòng...

Liễu Hồng Ba dẫu môi:

- Sớm đi khỏi đây thì hơn, lát nữa bọn ma tử ma tôn của Tam Trại Thái Hồ kéo đến đây phá hủy quý điểm, bọn này không bồi thường nổi, sớm rời khỏi đây thì hơn!

Lão chưởng quầy nước mắt chảy dài van vãn:

- Cầu xin hai vị làm ơn làm phúc, đồ vật hư hỏng không hề gì, chỉ sợ mạng già này cũng không giữ nổi. Hai vị mà bỏ đi, cả nhà lão hán chắc chắn sẽ chết hết!

Liễu Hồng Ba bỗng biến sắc mặt, trừng mắt giận dữ nói:

- Bốn cô nương đã sớm biết các người là cá mè một lứa, lão tướng giở trò này là gạt được bốn cô nương hay sao? Muốn bọn này ở lại không khó, hãy nấu thêm hai món ăn ngon và mang hai ấm rượu, nếu giở trò quái quỷ, hãy coi chừng đầu của lão.

Tiết Cừ tự nãy giờ đứng thừ ra, chẳng hiểu tại sao lão chưởng quầy đã bảo hai người đi rồi lại van xin ở lại, giờ nghe vậy mới hiểu ra, Liễu Hồng Ba quả là già dặn kinh nghiệm, mình thật không sao sánh bằng.

Lát sau, rượu và thức ăn đã được mang đến, Liễu Hồng Ba chẳng chút khách sáo, cầm đĩa lên ăn ngay.

Ăn uống xong, đã gần hết canh hai, vẫn chưa thấy có người đến, Liễu Hồng Ba và Tiết Cừ cũng chẳng bận tâm, hai người vào phòng nghỉ ngơi.

Tiết Cừ nội công thâm hậu, sớm đã luyện thành điều tức phục khí, bốn năm đêm không ngủ cũng chẳng hề gì, chỉ cần tĩnh tọa chốc lát là tinh thần khỏe khoắn ngay.

Liễu Hồng Ba thì khác, ngày nào cũng phải ngủ một hồi, nàng cố ép Tiết Cừ cùng lên giường ngủ, Tiết Cừ không từ chối được, đành cũng nằm xuống giường.

Hai người lòng dạ thẳng ngay, không hề có ý nghĩ bậy bạ.

Đèn trong phòng chưa tắt, hai người vừa nằm được một lúc, bỗng một cơn gió lạnh thổi vào, lửa đèn vụt bốc cao cả thước, từ đỏ trở nên xanh rờn, hết sức ghê rợn.

Hai người vốn đã thiêm thiếp ngủ, nhưng gió lạnh thổi vào, hai người liền hay biết mở mắt nhìn, thấy cảnh tượng như vậy thấy đều rợn người, đó là gì vậy? Ma quỷ ư?

Tiết Cừ và Liễu Hồng Ba từng nhiều năm ở chốn rừng sâu núi thẳm, lửa ma trời đã trông thấy rất nhiều, nhưng chưa từng gặp ma quỷ, và cũng chưa từng thấy cảnh tượng ghê rợn thế này.

Hai người là người giang hồ, chẳng tin trên đời này có ma quỷ, nhưng cảnh tượng như vậy cũng không khỏi rợn người, Liễu Hồng Ba càng khiếp sợ hơn, ôm chặt lấy Tiết Cừ, không dám nhìn nhưng lại chẳng thể không nhìn, nhìn rồi lại rợn người nổi gai ốc.

Ngọn lửa xanh rờn kia bỗng lại bốc cao nửa thước, gió càng lạnh hơn, và loáng thoáng có tiếng khóc tử tề, từ từ di động, càng lúc càng gần hơn.

Bỗng “kẹt” một tiếng, cánh cửa sổ theo một cơn gió lạnh mở ra, dưới ánh trăng mờ, bên ngoài cửa sổ trống hoác, không có một bóng người, càng có vẻ ghê rợn hơn.

Nếu cửa sổ mở ra mà có ma quỷ xuất hiện, Tiết Cừ cũng muốn thử lòng can đảm và bản lĩnh của mình một phen, nhưng giờ không có bóng người, lại khiến Tiết Cừ hết sức hồi hộp.

Lại “cách” một tiếng từ trên trần nhà vọng xuống, tiếp theo là tiếng ken két liên hồi, một đôi hài thêu đỏ từ kẽ trần nhà từ từ thòng xuống...

Một chiếc váy đỏ viền vàng kiểu cổ cũng đã xuất hiện, rồi đến bóng lưng một nữ nhân, tóc dài phủ vai, vẫn tiếp tục hạ xuống.

Tiết Cừ và Liễu Hồng Ba thấy vậy cả kinh thất sắc, thì ra nữ nhân này đã chết treo trên xà nhà, nơi cổ hãy còn một dải lụa trắng.

Tiết Cừ tuy kinh hãi trước sự xuất hiện đột ngột của nữ quỷ ấy, song vẫn còn giữ được bình tĩnh, còn Liễu Hồng Ba thì toàn thân run lẩy bẩy, hai hàm răng đánh nhau cầm cập, nhưng hai mắt thì vẫn trở to nhìn.

Sau cùng, nữ quỷ ấy hai chân đã chạm đất, từ từ đưa tay lên cổ...

Nữ quỷ ấy định làm gì vậy?

Hai người bốn mắt nhìn chốt vào nữ quỷ, ngỡ là nữ quỷ sẽ cởi dây lụa ra, nào ngờ nữ quỷ lại lấy chiếc đầu xuống, dải lụa tự động rời ra.

Hai người thấy vậy, kinh hãi đến mức suýt kêu thành tiếng.

Bỗng, nữ quỷ ấy quay người, trên gương mặt trắng bệch là chiếc lưới đỏ dài thượt, hai mắt treo ngược ngoài vành, từng giọt máu tươi từ trong thất khiếu chảy ra.

Sau khi nữ quý quay lại, lập tức từ từ đi đến trước bàn trang điểm, cầm lược lên, định soi gương chải đầu, nhưng nữ quý ấy không thích mái tóc phủ sau vai, chải chuốt bất tiện, dùng tay xoay cầm, chiếc đầu liền quay ngược ra sau.

Đó ngoại trừ ma quỷ, người võ lâm dù công lực cao đến mấy cũng chẳng thể làm như vậy.

Tiết Cừ và Liễu Hồng Ba cũng thật to gan, không đến nỗi sợ ngắt xiu.

Nữ quý ấy như vẫn cảm thấy bất tiện, bèn lấy cả chiếc đầu xuống, đặt lên trên bàn, rồi chậm chậm chải chuốt.

Liễu Hồng Ba sau cùng không còn nén nổi nữa, kêu lên một tiếng kinh hoàng, rúc đầu vào lòng Tiết Cừ, không dám nhìn nữa.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng “chít chít” từ bên ngoài cửa sổ vọng vào.

Tiết Cừ ngẩng lên nhìn, ngoài cửa sổ đã xuất hiện một vô thường áo trắng cao đến trượng hai, mặt không sắc máu, hai cánh tay áo phe phẩy, gió lạnh dậy lên.

Một nữ quý đã đủ kinh người rồi, giờ lại còn xuất hiện thêm một vô thường, thật quá khủng khiếp.

Đồng thời, trong tiếng “chít chít” ghê rợn còn kèm theo tiếng khóc tử tế, thật như tiếng khóc của oan hồn.

Thốt nhiên, một cơn gió lạnh ập đến, Tiết Cừ giật mình, hai cánh tay quý đã vươn đến gần vai chàng, chỉ còn cách chừng nửa thước nữa thôi.

Tiết Cừ cả kinh thất sắc, chẳng còn màng nữ quý là thật hay giả, tay phải vung lên, một chưởng bổ thẳng vào mặt đối phương, “bộp” một tiếng, đầu quý lăn ra xa ba trượng, thế nhưng, Tiết Cừ đã bị nữ quý điểm trúng huyệt đạo.

Chàng chỉ kêu lên một tiếng sảng sốt, toàn thân không còn cử động được nữa.

Tuy nhiên, Tiết Cừ đầu óc hãy còn sáng suốt, chàng rất lấy làm lạ, sao nữ quý lại biết điểm huyệt thế này?

Nữ quý ấy đã mất đầu mà vẫn không hề hấn gì, hai tay đã chộp vào Liễu Hồng Ba đang run lẩy bẩy trong lòng Tiết Cừ.

Tiết Cừ thấy vậy kinh hoàng tột độ, mình nhất thời khinh suất đã bị đối phương chế ngự, nếu thế này chết đi thì thật oan uổng.

Mắt thấy đôi tay quý đã sắp chộp trúng Liễu Hồng Ba, ngay trong khoảnh khắc nguy cơ như đường tơ kẽ tóc ấy, nữ quý bỗng rú lên một tiếng thảm thiết, lui ra xa nửa trượng.

Tiết Cừ sững sốt, Liễu Hồng Ba đã từ trong lòng chàng ngẩng đầu lên, thì ra trong tay nàng đã cầm sẵn mấy ngọn Phi Ngự Thích, chính nàng đã đá thương nữ quý.

Chỉ thấy Liễu Hồng Ba nhướng cao mày, hai mắt trợn trừng, mặt đầy sát khí lạnh lùng nói:

- Thì ra các ngươi chỉ biết trò dọa người hèn hạ thế này, hôm nay bốn cô nương mà không giết sạch các ngươi, thật khó thể bù lại nỗi kinh khiếp vừa rồi!

Thì ra nữ quý và vô thường giả đều là người của Tam Trại Thái Hồ, Đông Động Đình là chị em Vu Liên Anh và Vu Dũng Tịnh, dưới trướng có đến hàng ngàn lâu la, hùng mạnh nhất Thái Hồ, Tây Động Đình là Thái Hồ Tứ Quý, lão đại Thôi Mệnh Quý Trần Chí Cang, lão nhị Vô Thường Quý Trần Chí Cường, lão tam Phích Lịch Quý Trần Chí Tráng và lão tứ Yên Chi Quý Trần Lệ là một nữ nhân.

Thái Hồ Tứ Quý chiếm cứ Tây Động Đình, dưới trướng cũng có mấy trăm lâu la, nhưng bốn người võ công bình bình, chỉ cậy vào trò quái quỷ dọa người mà thôi.

Trên Mã Tích Sơn là một đôi vợ chồng, Linh Hùng Vu Quý và Ngọc Hồ Cảnh Lục Nương, võ công đều cao hơn Thái Hồ Tứ Quý, nhưng kém hơn chị em Vu Liên Anh một bậc.

Lúc này ở ngoài cửa sổ là Vô Thường Quý Trần Chí Cường, người cao trượng hai của y là giả trang, nhưng dáng người thật sự của y cũng rất cao gầy.

Nữ quý trong phòng chính là Yên Chi Quý Trần Lệ, y thị chẳng tài nào có thể lấy đầu thật xuống, thật ra chiếc đầu ấy là giả, y thị vốn đầu nhỏ cổ ngắn, được giấu dưới áo.

Liễu Hồng Ba vừa dứt lời, Vô Thường Quý Trần Chí Cường ngoài cửa sổ đã hất roi tóc giả, bùng tiếng quát to, một chùm sáng bạc nhanh như chớp bay vào.

Liễu Hồng Ba thụp người, bỗng lấy Tiết Cừ, tung mình vọt qua nóc màn.

Nhưng người chưa hạ xuống, một luồng sáng bạc đã theo sau bay đến.

Liễu Hồng Ba tức giận vung tay, ba đốm sáng trắng bay đi như sao xẹt.

Trong tiếng rú thảm thiết, Yên Chi Quý Trần Lệ đã ngã sang bên, nhưng lúc này y thị như là quý thật, mắt và miệng đều chảy máu, đó đương nhiên là do ba ngọn Phi Ngự Thích của Liễu Hồng Ba gây nên.

Liễu Hồng Ba sau khi đứng vững chân, chưa kịp giải khai huyết đạo cho Tiết Cừu, cửa phòng đã "bình" một tiếng bật ra, Phích Lịch Quỷ Trần Chí Tráng hai tay cầm hai chiếc rìu to xông vào, theo sau là Ngọc Hồ Cảnh Lục Nương, tay trái treo trước ngực, tay phải cầm một thanh trường kiếm, vừa vào đến đã hung hãn lao vào tấn công Liễu Hồng Ba.

Liễu Hồng Ba lách người sang bên, đặt Tiết Cừu đứng dựa vào vách, quay người một chưởng bổ chéch ra, công vào bên hông Cảnh Lục Nương, tay kia năm ngón vươn ra, thi triển Đại Cầm Nã Thủ, chộp vào cổ tay cầm kiếm của đối phương.

Ngọc Hồ Cảnh Lục Nương biết đối phương lợi hại, đâu dám khinh xuất, vội hạ cổ tay xoay người, trường kiếm vung lên, chém vào cổ tay đối phương, thân thủ cũng chẳng kém.

Lúc này, Phích Lịch Quỷ Trần Chí Tráng với đôi rìu to trong tay đang lao về phía Tiết Cừu, Liễu Hồng Ba đâu thể để cho y đến gần, lệ làng vung tay, lại ba đốm sáng trắng bay vút ra.

Phích Lịch Quỷ Trần Chí Tráng rìu to quét ngang, ba ngọn Phi Ngự Thích đã bị đánh rơi xuống đất.

Cùng lúc ấy, lại có hai người vọt qua cửa sổ vào phòng, một người thấp bé vung động một đôi hoa đao, y chính là Linh Hùng Vu Quý, chồng của Ngọc Hồ Cảnh Lục Nương, còn một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần là Thôi Mệnh Quỷ Trần Chí Cang, lão không có binh khí.

Hai người vừa vào phòng, Linh Hùng Vu Quý lập tức vung động song đao liên thủ với Ngọc Hồ Cảnh Lục Nương giáp công Liễu Hồng Ba.

Liễu Hồng Ba trong tay không có binh khí, tức đến nghiêng răng trèo treo, bị đối phương hai người áp đảo, hết sức lúng túng, nàng không ngờ bọn người lỗ mãng này thân thủ cũng chẳng kém, ám khí Phi Ngự Thích của nàng tuy lợi hại, nhưng nàng rất trân quý, trừ phi thật cần thiết mới sử dụng.

Mắt thấy Liễu Hồng Ba đã dần không cầm cự nổi, trong khi ấy Phích Lịch Quỷ Trần Chí Tráng đã đến gần Tiết Cừu, vung rìu bổ xuống.

Tiết Cừu hai mắt vẫn nhắm nghiền, đứng dựa vào vách, những gì xảy ra xung quanh như không hề liên quan đến chàng.

Liễu Hồng Ba tột cùng kinh hãi, Phi Ngự Thích lại định ném ra.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng ha hả cười to, Phích Lịch Quỷ "phịch" một tiếng ngã lăn ra đất, Liễu Hồng Ba liếc mắt nhìn, chỉ thấy Tiết Cừu hai tay cầm rìu sừng sững đứng trong phòng, huyết đạo đã tự giải khai.

Thì ra Tiết Cừ biết cách tự giải huyết, có điều là chưa từng thử nên thời gian dài hơn một chút, khiến Liễu Hồng Ba phải một phen lo sợ.

Tiết Cừ giờ đã hồi phục, không còn lo ngại nữa, Liễu Hồng Ba yên tâm, lạnh lạnh nói:

- Quân đề hèn vô sỉ kia, hai người tưởng là cây đồng là có thể thắng bốn cô nương sao? Tiếp chiêu!

Liễu Hồng Ba đã được chân truyền của Truy Phong Vô Ảnh Độc Cước Thần Khất mà lại vô dụng đến mức ngay cả hai kẻ tầm thường này cũng không đương cự nổi ư? Không phải vậy, mà đó là vì nàng lo cho sự an nguy của Tiết Cừ, tâm thần không sao tập trung được, nên mới lâm vào thế hạ phong. Giờ thì đã khác, chỉ thấy nàng nhanh nhẹn lượn lách, thoát tiến thoát lui, hai tay vung động nhanh như chớp, lúc chưởng lúc chỉ, lúc lại là Đại Cầm Nã Thủ.

Không đến mười chiêu, chẳng những vẫn hồi tình thế, mà còn khiến cho ba món binh khí của Vu Quý và Cảnh Lục Nương không sao thi triển được, giành lại thế thượng phong.

Bỗng, Thôi Mệnh Quỷ Trần Chí Cang kinh hoàng la lên:

- Phi Ngự Thích!

Thì ra y đã phát hiện Phi Ngự Thích trong mắt Yên Chi Quỷ Trần Lệ.

Liên sau đó, binh khí của Vu Quý và Cảnh Lục Nương đều đã lọt vào tay đối phương, và hai người cùng ngã ra đất.

Thôi Mệnh Quỷ Trần Chí Cang tung mình vọt qua cửa sổ ra ngoài, từ trong lòng lấy ra một vật, vung tay ném lên không, chỉ thấy một vệt sáng lam bay vút lên cao.

Tiết Cừ mỉm cười nói:

- Lại gọi viện binh, chúng ta hãy ra ngoài sân chờ!

Liễu Hồng Ba đưa mắt nhìn bốn người dưới đất, lòng vẫn chưa cam, lại tung chân đá cho Cảnh Lục Nương hai cái, vút trường kiếm và song đao xuống đất, cùng Tiết Cừ tung mình ra ngoài sân vườn.

Hai người đứng yên, đã có hai bóng người phóng vào, đó là một nam một nữ, chỉ lớn hơn Tiết Cừ và Liễu Hồng Ba chừng hai ba tuổi, và diện mạo cũng không khác hai người bao nhiêu.

Họ chính là hai chị em Vu Liên Anh và Vu Dũng Tịnh, không ai biết xuất thân lai lịch của họ, hồi ba năm trước đến đây, giết chết nguyên trại chủ của Đông Động Đình, chiếm giữ sơn trại đến nay.

Hai chị em họ Vu vừa hiện thân, liền hướng về Thôi Mệnh Quỷ Trần Chí Cang hỏi:

- Có phát hiện gì phải không?

Thôi Mệnh Quỷ tuổi đã ngũ tuần, vậy mà lại hết sức cung kính đối với đôi thiếu niên nam nữ này, chỉ thấy lão khom mình nói:

- Vâng, đã phát hiện Phi Ngự Thích!

Vu Liên Anh nhướn mày:

- Ai vậy?

- Ấ nha đầu kia!

Vu Liên Anh quay nhìn Liễu Hồng Ba lạnh lùng nói:

- Túy Thánh Lạc Thiên có phải là sư phụ của cô nương không?

Liễu Hồng Ba nghe đối phương nói năng không khách sáo, bất giác nổi giận, cũng cười khẩy nói:

- Việc gì đến ngươi?

Vu Liên Anh cười hăng hắc:

- Chẳng lẽ cô nương không dám nhìn nhận ư?

Liễu Hồng Ba trầm giọng:

- Vớ vẩn, chẳng qua bốn cô nương không muốn cho ngươi biết, chứ ai sợ ngươi, ngươi thảng nổi bốn cô nương rồi hăng cho ngươi biết cũng chẳng muộn.

Vu Liên Anh nghe vậy, mặt liền bùng sát khí nói:

- Ngươi đúng là rượu mời không uống, uống rượu phạt!

Chưa dứt lời đã tung mình lao tới, hai tay mười ngón như móc câu, thi triển tuyệt kỹ thượng thừa Ung Trảo Công tấn công Liễu Hồng Ba.

Liễu Hồng Ba thấy vậy, thoáng ngẩn người, rồi liền thi triển Đại Cầm Nã Thủ đón tiếp, chưa tròn một chiêu, hai người đã tách nhau ra, thấy đều kinh tâm động phách.

Nhưng chỉ một thoáng, hai người cùng buông tiếng quát vang, lại lao vào quyết đấu.

Tiết Cừ thấy đối phương là một người con gái trẻ mà lại biết tuyệt kỹ thượng thừa Ưng Trảo Công, liền đưa mắt nhìn thiếu niên bên cạnh, bất giác rung động cõi lòng.

Thì ra chàng trông thấy nơi lưng thiếu niên ấy có giắt một ngọn trủy thủ, đó chính là Táng Môn Kiếm, một trong bốn hung kiếm ba ngăn một dài trong võ lâm.

Thanh kiếm này hẳn chính là thanh Táng Môn Kiếm không rõ tung tích, chả lẽ đôi thiếu niên nam nữ này là hậu nhân của ai đó trong phái Điểm Thương hay sao?

“Bùng” một tiếng, cắt đứt dòng suy tư của Tiết Cừ, ngoảnh lại nhìn, sau khi Liễu Hồng Ba với Vu Liên Anh dùng nội lực đấu một chưởng, hai người lại tách nhau ra.

Qua bụi cát tung bay trong sân, hai người như là nửa cân tám lượng, bất phân thắng bại, bởi trên mặt hai người đều đầy vẻ kinh ngạc và khó tin.

Chỉ nghe Vu Liên Anh nói:

- Thì ra là cao thủ của Cái Bang!

Liễu Hồng Ba cười khẩy:

- Hừ! Tuyệt kỹ của phái Điểm Thương, thì ra cũng có truyền nhân!

Vừa dứt lời, một mũi tên lửa soi sáng trời đêm.

Vu Liên Anh giật mình nói:

- Tịnh đệ, hãy đi xem thử, chuyện gì báo cho tỷ tỷ biết ngay!

Vu Dũng Tịnh vừa định bỏ đi, một đại hán đã phóng vào nói:

- Bẩm trại chủ, khách quý Thiên Trung Thiên giá lâm, xin trại chủ trở về mau!

Vu Liên Anh mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Được, ta về ngay!

Đoạn quay sang Liễu Hồng Ba nói:

- Đã là người của Cái Bang, chẳng sợ không tìm ra, bốn cô nương hôm nay có việc, hẹn tái ngộ!

Vu Liên Anh dứt lời, đưa tay khoát nhẹ, rồi cùng Vu Dũng Tịnh phi thân lên bờ tường.

Liễu Hồng Ba thấy đối phương ngang nhiên muốn đến là đến, muốn đi là đi, đâu dễ dàng vậy được, vừa định quát ngăn, bỗng thấy Tiết Cừ nháy mắt ra hiệu, vội cất bước đến bên chàng.

Chỉ nghe Tiết Cừ nói:

- Ba muội không nghe có người của Thiên Trung Thiên đến sao? Chúng ta hãy đến đó xem thử là ai!

Liễu Hồng Ba hết sức tán đồng, đưa mắt nhìn quanh, Thái Hồ Tứ Quý và hai vợ chồng Linh Hùng Vu Quý đều đã bỏ đi hết cả.

Thế là, hai người liền thi triển khinh công đuổi theo hai chị em họ Vu, lát sau đã đuổi kịp, nhưng hai chị em họ Vu đã lên trên một chiếc thuyền to, và đã rời bến.

Khi Tiết Cừ và Liễu Hồng Ba đến bờ hồ, thuyền buồm đã cách xa bờ mười mấy trượng, nếu chỉ một mình Tiết Cừ thì chàng đã phóng xuống nước đuổi theo rồi.

Lúc này có thêm Liễu Hồng Ba, chàng không thể làm như vậy. Hai người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn cùng dọc theo bờ hồ phóng đi về phía tây.

Bỗng, một chiếc ngư thuyền nhỏ từ trong bụi lau chầm chậm lướt ra.

Tiết Cừ mừng rỡ, vội lớn tiếng nói:

- Ngư ca ca, xin cho đi nhờ có được không?

Ngư thuyền nghe gọi liền quay đầu lại, trên đuôi thuyền là một người đàn ông vạm vỡ, nhìn Tiết Cừ và Liễu Hồng Ba hỏi:

- Hai vị định đi đâu vậy?

Tiết Cừ vội nói:

- Chúng tại hạ đến Đông Động Đình gặp bạn, xin phiền huynh đài chở hộ, tiền bạc bao nhiêu cũng được!

Người ấy lắc đầu:

- Lý Thất này tuy nghèo, nhưng không đến nỗi tham tiền, đến Đông Động Đình cũng là thuận đường, xin mời hai vị lên thuyền!

Dứt lời, thuyền đã cặp bờ!

- o O o -